

men siger, at de gerne vil optages som observatører i Verdenssundhedsorganisationen, så må hr. Jeppe Kofod dog kunne give køb på det sidste. Når man ønsker at blive optaget som observatør og kan medvirke i det samarbejde, der er omkring vigtige sundhedsspørgsmål, er det så ikke meget naturligt, at Danmark, der støtter små lande i mange spørgsmål, også accepterer, at Taiwan bliver medlem af eller i hvert fald observatør i Verdenssundhedsorganisationen?

Der mangler jeg et svar fra hr. Jeppe Kofod på, hvad årsagen er til, når nu Taiwan selv ønsker det, og en række lande bakker det op, Europa-Parlamentet bakker det op, at Socialdemokraterne så her i Folketinget skal være stopklods for, at det kan ske.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Hr. Jeppe Kofod siger med reference til ministeren, at det at give Taiwan observatørstatus er at anerkende dem som en selvstændig stat. Jeg må sige, jeg forstår det ikke rigtigt.

Jeg opfatter hr. Jeppe Kofod som dansk statsborger og ikke som en selvstændig stat. Men jeg kunne da give hr. Jeppe Kofod observatørstatus hvor som helst. Det at have observatørstatus i WHO forudsætter vel egentlig kun, at man kan blive syg, og det kan vel de fleste dødelige.

Så vil jeg sige, at hr. Jeppe Kofod prøver på at fremstille det, som om vi nærmest vil tvinge Taiwan til at blive en selvstændig stat. Jamen det er da klart, at vi ikke vil rejse sådan et forslag, det må Taiwan da selv gøre. Det er Taiwans egen beslutning. Men det gør Taiwan selvfølgelig ikke, så længe de ved, at Danmark og en række andre europæiske lande ligger under for den etkinapolitik, som EU har lagt sig fast på.

Men i samme øjeblik, der var en opblødning fra den side, så kunne det jo være, at Taiwan ville komme frem med den drøm, som er Taiwans.

Første næstformand (Svend Auken):

Ja, så er det hr. Jeppe Kofod, og efter ham er det fru Anne Grete Holmsgaard.

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

Først til hr. Keld Albrechtsen.

Hvis man studerer det her emne nærmere, vil man finde ud af, at der tilbage fra 1972 ligger en beslutning i WHO om, at Taiwan er at betragte som en provins i Kina. Men der er jo et samarbejde mellem WHO og Taiwan. Man tager fat på

en masse af de sundhedsspørgsmål, det er nødvendigt at tage fat på. Det er jo ikke sådan, at der ikke er noget samarbejde, det skal vi også huske på. Det virker, som om det her blokerer for et egentligt samarbejde om sundhedsspørgsmål, men det gør det ikke. Men man kan finde en anden pragmatisk tilgang til det, og det er vel det, der er centralt i indholdet. Det er om at få løst nogle af de sundhedsmæssige problemer i samarbejde med WHO, som man ønsker.

Det andet er jo, at hvis man begynder at tage initiativ til at give observatørstatus eller medlemskab – medlemskab kan man jo ikke få, men observatørstatus – så kommer man i realiteten til at gøre op med etkinapolitikken, hvad der kan få alvorlige konsekvenser for det, der gerne skulle være en pragmatisk og fornuftig løsning mellem Taiwan og Kina. Vi ønsker ikke en ny, militær situation. Det ville være tragisk, også for Taiwan.

Kl. 17.50

Det er det, der er vores holdning, og når jeg tog ministerens besvarelse til efterretning, er det netop, fordi ministeren lægger op til, at der var nogle pragmatiske tiltag, man ville tage for at understøtte den demokratiske proces, Taiwan er inde i, og det synes jeg, er meget, meget fornuftigt.

Så vil jeg gerne sige til hr. Jesper Langballe igen, at dette med, at EU skulle have initieret etkinapolitikken, jo ikke er rigtigt. Det er en politik, der har eksisteret lang tid før EU-samarbejdet. Det er simpelt hen forkert at blande EU ind i det hele tiden. Det er jo en politik, som størstedelen af verdens lande har, inklusive USA. Det er ikke helt korrekt, når hr. Jesper Langballe siger, at det sådan set er EU, der har bestemt, at der skal være etkinapolitik.

(Kort bemærkning).

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Jeg forstår simpelt hen ikke den argumentation, hr. Jeppe Kofod bruger her, og jeg synes også, det virker, som om den heller ikke er tilstrækkeligt gennemtænkt.

Hr. Jeppe Kofod siger, at Socialdemokraterne meget gerne vil have et stærkt sundhedsarbejde, der inddrager Taiwan i forhold til WHO, men det er jo netop det, der er pointen i observatørstatussen. Taiwan har ikke bedt om fuldt medlemskab. Taiwan har heller ikke bedt om at blive repræsenteret som nation, men derimod som sundhedsenhed.